

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Για τα παλιά μιλάγαμε και θυμήθηκα τόσα... Θυμήθηκα τις τόσες εκδηλώσεις όταν αρχίσαμε να ορθοποδίζουμε και να δημιουργούμε Συλλόγους κι' Αδελφότητες και θέατρα κι εφημερίδες. Αρχικά είχαμε δύο εφημερίδες τον Πανελλήνιο Κήρυκα με τον μπάρμπα Γρίβα, μια έντονη προσωπικότητα που επικρατούσε στην εφημερίδα και στην παροικία γενικότερα. Είχε και άλλους, τον Καλομοίρη, τον Χατζηγιωργούρα, έναν μορφωμένο και σοβαρό άνθρωπο που δεν φαινότανε ποτέ. Αργότερα ήρθε και ο Κούρλιος, δούλεψαν πολλοί εκεί και ο Πατρικαρέας και ο Πασχαλίδης και ο Καλδής και ο Τσερδάνης κι άλλοι πολλοί με τα χρόνια. Όταν ήταν ο Γρίβας, όμως, δεν περνούσε ο λόγος κανενός, επικρατούσε αυτός.

Εκεί δούλεψες κι εσύ και μη μου λες τυπογράφος. Ναι, ξεκίνησες έτσι αλλά εξελίχθηκες σε ικανό και άξιο δημοσιογράφο κι ασχολήθηκες με ποικιλία θεμάτων. Και όχι να στο πω, αλλά μακάρι να είχαμε πολλούς με τη δική σου ευπρέπεια και το δικό σου ήθος. Εχω και τον Τσερδάνη που μου λέει και το λέει σε όλους ότι εγώ τον "φύτεψα" στον κύκλο των σκεπτόμενων ανθρώπων. Μα, αν δεν έχεις την αξία μπορείς να σταθείς με τη σύσταση μόνο από κάποιον; Αν δεν έχεις τα προσόντα και τα ενδιαφέροντα και την ικανότητα;

Να σου πω κι εγώ πως ξεκίνησα. Στην Ελληνική Λέσχη κάνανε μια προσπάθεια να δημιουργήσουν κάτι πολιτιστικό. Κι ήταν ο Παϊζης που οργάνωσε διαλέξεις. Χάρηκα και πήγα με κάτι φίλους που δίψαγαν κι αυτοί για κάτι πέρα από γουέτζες που ήταν το θέμα που επικρατούσε στις συζητήσεις. Και άκουσα ένα νέο παιδί γεννημένο εδώ να μιλάει άπαιστα ελληνικά. Ήταν ο Αντρέας ο Κορωνέος, φοιτητής τότε ασπρομάλλης κι αυτός σήμερα. Και ενθουσιάστηκα και έγραψα τη χαρά μου στην εφημερίδα, χωρίς ούτε το όνομά μου να βάλω. Και άρεσε και ξανάγραψα για άλλες ομιλίες. Τίποτα σημαντικό, κριτικές και περισσότερο επαίνους. Και το όνομα ήταν Βαρθολομαίος μια που το χωριό μου είναι Βαρθολομιά και επομένως είμαι Βαρθολομαίος.

Σιγά - σιγά έγινε μόνιμη στήλη όπως έγινε με εμάς, που έγραψα φιλικά το μπράβο μου για την έκδοση της Τετάρτης. Να σου πω την αλήθεια μου δεν περίμενα να πάμε τόσο μακριά! Χάρηκα την κουβεντούλα μας και πάμε... αφού αρέσει και μοιραζόμαστε τις αναμνήσεις με πολλούς. Γιατί ξέρεις κι οι αναμνήσεις είναι κομμάτι της ζωής. Εδώ

να στο πω σαν το φίλο μας, τον άλλο Γιώργο "εσύ με 'φύτεψες" και με βάλατε και συνεργάτη. Εγώ, ρε φίλε, δεν είμαι ούτε δημοσιογράφος, ούτε ποιητής. Μ' αρέσει η παρέα σου, μ' αρέσει η κουβέντα σου και... πάμε.

Και, που λες, εκείνα τα χρόνια είχαμε, δύο εφημερίδες - για να έρθουμε στη κουβέντα μας - είχαμε και το Εθνικό Βήμα με το Θάνο Νικολαΐδη. Εκεί επικρατούσε η Μαρία Πολίτη, εκείνη έκανε όλη τη δουλειά και δύο λιντούπες. Ο Θάνος έγραφε μόνο το κύριο άρθρο. Το Βήμα ήταν μικρότερη εφημερίδα, αλλά σοβαρή.

Τότε στις αρχές της δεκαετίας του εξήντα άρχισαν να δημιουργούνται και οι κοινωνικοί οργανισμοί, για να γλυκάνουμε τη νοσταλγία. Χοροί, συγκεντρώσεις, Καζαντζίδης, ωχ μανούλα μου, τραβάτε με κι ας κλαίω και στο 'Παμπουκί" το (μπανκ-μπουκ) να μεγαλώνει ο λογαριασμός. Κι ο σκοπός του γυρισμού να ξεμακραίνει, να θαμπώνει μέσα σε άλλα όνειρα και έρχεται κάποια μέρα λες, μα εγώ ήμουν μια χαρά, γιατί δεν μπορώ περπατήσω τώρα;

Καλή η κουβέντα μας, Γιώργο μου, αλλά...
Να είσαι καλά, θα σου γράψω και ποίημα, εντάξει. Μια που αναφέραμε τον Γιώργο τον Παϊζη, αυτόν τον θεατράνθρωπο, τον αγέραστο καλλιτέχνη με το καλοσυνάτο χαμόγελο, που έφυγε γέρος αγέραστος και θαλερός, που εξέδωσε τα ποιήματά του "Αγριολούλουδα" μετά τα ογδόντα του. Σου γράφω το αποχαιρετιστήριο ποιήματά μου για τον Παϊζη:

Αγριολούλουδα

Αυτά τ' αγριολούλουδα που μάζεψες μ' αγάπη με έγνοια και με στοχασμό, στολίζουν τ' αγαλιά σου. Που τώσπισες σιγά-σιγά με τη λευκή ζωή σου, μ' απλότητα και υπομονή και ευσυνειδησία.

Έφυγες νέος, θαλερός με μια αγκαλιά λουλούδια κι άφηνες πίσω μια ζωή σεμνή κ

αι τιμημένη.

Κι εμείς που σε γνωρίσαμε θα 'ρχόμαστε στη μνήμη να αποθέσουμε τιμές και το ευχαριστώ μας στο φωτεινό σου υπόδειγμα, στην αισιοδοξία που σκόρπισες στο διάβα σου, αλλά και στο δικό μας.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα καλέ φίλε,

Οι θύμψεις είναι τα πραγματικά πλούτη που δημιουργούμε στη ζωή μας και μοιραζόμαστε τώρα με τους γνωστούς και άγνωστους που μάς διαβάζουν. Οι θύμψεις μάς κρατούν συντροφιά και όχι τα δολάρια στην τράπεζα, ούτε τα τούβλα της περιουσίας μας. Τίς θύμψεις μετράμε όταν μιλάμε για το χθες και όχι τα πλούτη μας, οι θύμψεις είναι τα επιτόκια που εισπράτουμε για το βίος μας. Καλές θύμψεις και κακές, αλλά εγώ έχω βάλει τις κακές σε μια πλαστική σακούλα όπως τα σκουπίδια. Οι καλές θύμψεις, όμως, είναι πάντα δίπλα μου μαζί με το χειριστήριο της τηλεόρασής μου, συντροφιά μου σε ώρες μοναξιάς.

Και έχω εσένα να ανασκαλεύεις το παρελθόν για να ζωντανεύεις μνήμες γι' ανθρώπους και πράγματα που δεν είναι πια μαζί μας, αλλά έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο σ' ένα κομμάτι της ζωής μας και της παροικίας.

Όπως τα σωματεία μας και τους ήρωες που τα ίδρυσαν για να ανακουφίσουν τον πόνο της νοσταλγίας για τον τόπο τους και να διατηρήσουν τις ιδιαίτερες παραδόσεις τους, τον πολιτισμό τους. Που δούλεψαν σκληρά και έχυσαν πολύ ιδρώτα για να φτιάξουν τις περιουσίες τους με τα χέρια τους βαθιά στις τσέπες. Τα έχουμε ξαναγράψει αυτά, αλλά θα προσθέσω πως δεν τιμήσαμε αυτούς τους ανθρώπους όσο άξιζαν και όσο θα' πρεπε.

Οι εφημερίδες της εποχής εκείνης έπαιξαν πολύ σπουδαίο ρόλο στην κοινωνική ζωή της παροικίας, όταν οι ελληνικές ραδιοφωνικές εκπομπές ήταν

σπάνιες και με λίγες ώρες και ανύπαρκτες η τηλεόραση και το διαδίκτυο. Μοναδικός ανταγωνιστής τότε ήταν οι αθηναϊκές εφημερίδες και ο «Σαλαπάτας» έκανε χρυσές δουλειές με τους φανατικούς αναγνώστες που διψούσαν να πληροφορηθούν τα πολιτικά γεγονότα στην Ελλάδα, μα προπαντός τα ποδοσφαιρικά αποτελέσματα.

Θυμάμαι τον καιρό εκείνο στον Πανελλήνιο Κήρυκα πολλές φορές όταν ήταν η σειρά μου να ξαγρυπνήσω για να μου τηλεφωνήσουν από την Ελλάδα τα αποτελέσματα της Α' Εθνικής τα ξημερώματα για να τα βάλω στην τελευταία σελίδα πριν τυπωθεί η εφημερίδα τη Δευτέρα το πρωί και να γίνει ανάρπαστη από τους γαύρους και βαζέλους.

Τον μπάρμπα Γρίβα δεν γνώρισα όταν ήρθα στο Σίδνεϊ από το Αντελάιντ γιατί είχε πεθάνει, ούτε τον Οσκαρ Χατζηγιωργούρα, όμως είχα συνεργαστεί με όλους τους άλλους και έμαθα πολλά από αυτούς τους μάστορες της παροικιακής δημοσιογραφίας, στους οποίους θα πρόσθετα και τον Γιώργο Μεσσάρη έστω αν τότε στη 10ετία τού '70 ήταν... νεοφερμένος, νεαρός ναυπηγός, αλλά πανέξυπνος Κεφαλλονίτης που έγραψε τη δική του ιστορία στα παροικιακά ΜΜΕ.

Οι άνθρωποι τού πνεύματος, που αναφέρεις, ήταν μετρημένοι στα δάχτυλα, αλλά παθιασμένοι με τις πνευματικές επιλογές τους, είτε ποιητές ήταν (και να μην ξαναδιαβάσω πως δεν είσαι ποιητής, γιατί θα γίνει τού... Βαρθολομίου σ' αυτή τη σελίδα), είτε σκηνοθέτες και ηθοποιοί, ακόμη και σαν δημοσιογράφοι.

Οι πιο πολλοί ήταν μεροκαματιάρηδες που δούλευαν και δυο δουλειές, ή μικρομαγαζάτορες που δούλευαν επτά μέρες και νύχτες, όλοι για να στήσουν το σπιτικό τους, να φτιάξουν οικογένεια και να επιβιώσουν σαν επιχειρηματίες. Οι «γουέτζες» και τα «οβερτάιμ» ήταν θέμα συζήτησης στις παρέες και αν πεις για δουλειά το Σαββατοκύριακο με διπλό μεροκάματο, ήταν το κερασάκι στην τούρτα. Όλοι έψαχναν για εργασίες με τέτοιες συνθήκες εργασίας και όταν υπήρχε κενή μια τέτοια θέση στη δουλειά τους, προσπαθούσαν να βολέψουν το συγγενή ή καλό φίλο, αλλά και εμείς στις εφημερίδες δουλεύαμε σκληρά με πρωτόγονα τεχνικά μέσα και χωρίς προοπτική να... πλουτίσουμε! Η εφημερίδα δεν είναι «δουλειά» είναι μεράκι, είναι ένα «κόμπι», άλλοι μάς λένε ότι είναι και λειτούργημα, αν κι εγώ αμφιβάλλω για το τελευταίο...